

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

וַיִּלֶּךְ – הָאֲזִינוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק י"ח

קונטרס 678

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בחודש אלול צריך אדם לעבוד כמה שיותר, לרכוש לעצמו מצות ומעשים טובים, ואפילו דקדוקי סופרים, חומרות וחסידויות, כיון שאינו יודע, איזה מהם יכריע את הדין לטובה.

ו) מִשַׁל מִהַמְגִיד מְדוּבְנָא

שאלו פעם את המגיד מדובנא, עליו השלום, במה שונה חודש אלול משאר חדשי השנה?

ענה להם כדרכו במשל: אדם עשיר אחד בא לבית הכנסת, ומרוב עשירותו היה לבו גס, ולא התערב בין הבריות, בקושי רב פלט "שלום" לכמה אנשים. והנה הגיע זמן הבחירות לוועד בית הכנסת, ואותו עשיר הגיש מעמדותו. מיד החל לשנות את יחסו, לאחד קנה פתיחת ההיכל, ולשני הרמת ספר תורה, ולשלישי עליית ששי, וכך עשה בכל שבת ושבת, והיה מתערב עם הבריות. מה גרם לו זאת? הבחירות!!!

כך הוא האדם, בכל השנה שקוע בתרדמה עצומה, בקושי מקים מצות בסיסיות, ועל חומרות, מאן דכר שמיה?? אולם בהגיע חודש אלול רואה הוא את עצמו קרוב ליום הדין, ומיד נותן אל לבו לקיים כל מצוה וחסידות שבאה לידו כדי ליפול בחלק החיים, הפרנסה, הבריאות, השלום, השלוה וכו'. ודבר ראשון שעלינו לדעת הוא, שיצר הרע אורב לנו בכל יום ובכל רגע, וכבר ספרו על חיילים שחזרו מהמלחמה ששים ושמחים על הנצחון, ופגשו בחסיד אחד שאמר להם: "חזרתם מן המלחמה הקטנה, ועתה נכונה לכם מלחמה גדולה - היא מלחמת היצר". (כתונת פסים)

**נודע בשערים גדל מעלת אמירת תקוני זהר אשר היא מזכך הנפש
ובפרט בימי חדש אלול, ומובא בהקדמת פסא מלך שאמירת
התקונים גרידא אפלו בלי הבנה הוא תקון הנפש גדול, וכעין זה מובא
בספרי תלמידי הבעל שם טוב... וישוטטו רבים ותרהבה הדעת בעולם,
וזה יקרב בעזרת השם את ביאת הגואל.**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ז) בלמוד הזהר אפלו בגרסה יזכה להיות מבני עליה

ובספר כסא מלך בהקדמה, כתוב, וז"ל: ללמד בחבור זה בלב שלם ובחשק רב כי הוא מטהר הגוף ומקדש הנשמה לכל הלומד בחדש אלול אפלו בגירסא בעלמא באין מבין פרוש אמריו וכל שכן אם יזכה עד שרוח השם ידבר בו להבין פונת הרשב"י באמרי קדוש ומועט מספר זה מחזיק את המרבה, ובו יזכה להיות מבני עליה, וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י זכאה דרא דהאי רזא אתגלייא ביה. ובסגלתו, "וקראתם דרור" ותחזינה עינינו בן דוד משיחנו.

ח) למוד הזהר מועיל לתשובה באמת

בספר מורה באצבע (סימן ח' קטע רמ"ח), כתוב וז"ל: וירבה בימים אלו [ימי אלול] בצדקה ובלמוד זהר ותקונים ותהלים.

ט) על ידו יכולים לראות נעם השם

בספר בית אהרן, (ל"ג בעמר), כתוב: כתיב "מבשר"י אחזה אלוה", ראשי תבות מ'תורת ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי.

י) גודל מעלת אמירת תקונים בחדש אלול, שמוזכר הנפש רוח ונשמה

בספר מטה אפרים (סימן תקפ"א סעיף קטן י"ז), כתוב: אנשי מעשה נהיגי לומר בכל יום מאותם ארבעים יום שמראש חדש אלול עד אחר יום כפורים איזה דפים מספר הקדוש תקוני הזהר, ומכונים לגמור כל הספר עד יום הכפורים. ועין בספרים שהלהיבו מאד על למוד התקוני זהר בארבעים יום אלו. ואף שאינו מבין, מכל מקום הלשון של הזהר הקדוש והתקונים מסגל מאד לנשמה.

בספר קצה המטה למטה אפרים (סימן תקפ"א סעיף קטן כ"ג), מוסיף: כי למוד בימים הקדושים אלו מטהר הגוף והנשמה, וסגלתו לקרב הגאולה במהרה בימינו אמן.

צָדִדְיוֹ, שְׁכַתּוֹב בְּיוֹם הַצִּיל ה' אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֲיָבָיו.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שִׁירָה מַעֲלָה מֵהַכֵּל מַהִי? כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ בְּסוּד הַמִּשְׁנָה, בְּדַבְּרוּרִים וּבְמַעֲשֵׂה כֶּף (דו"א) גַּם מִלְמָטָה לְמַעֲלָה וּמִלְמַעֲלָה לְמַטָּה, וְאַחַר כֵּן לִכְנֹן אֶת הַלֵּב, וְלִקְשֹׁר הַכֵּל בְּקֶשֶׁר אֶחָד.

מִנַּיִן לָנוּ? מִמַּשָּׁה, בְּהַתְחַלָּה מִלְמָטָה לְמַעֲלָה, (דברים לב) כִּי שָׁם ה' אָקְרָא. מַה זֶה אָקְרָא? כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה - זֶה הַשְּׂכִינָה. אַחַר כֵּן, הִבּוּ גְדֹל לְאַלְהֵינוּ - זֶה מִלֶּךְ הָעֲלִיּוֹן. אַחַר כֵּן יָרַד בְּדַרְגוֹתָיו מִלְמַעֲלָה לְמַטָּה, שְׁכַתּוֹב צִדִּיק וְיֹשֵׁר. אַחַר כֵּן קוֹשֵׁר קֶשֶׁר הָאֲמוּנָה וְאוֹמֵר הוּא, וְזֶהוּ קֶשֶׁר לְכֹל.

מִשׁוֹם כֵּן צָרִיף אָדָם לְסַדֵּר שְׂבַח רְבוּנוּ כְּמוֹ זֶה. בְּהַתְחַלָּה מִלְמָטָה לְמַעֲלָה, לְהַעֲלוֹת כְּבוֹד רְבוּנוּ לְמִקּוֹם שֶׁהִשְׁקֵאת עֵמֶק הַבְּאֵר שׁוֹפֵעַת וְיוֹצֵאתָ. אַחַר כֵּן (שופע) לְהַמְשִׁיף מִלְמַעֲלָה לְמַטָּה מֵאוֹתָהּ הִשְׁקֵאת הַנַּחֵל לְכֹל דְּרָגָה וְדְרָגָה, עַד הַדְּרָגָה הָאַחֲרוֹנָה, לְהַמְשִׁיף בְּרִכּוֹת לְכֹל מִלְמַעֲלָה לְמַטָּה. אַחַר כֵּן צָרִיף לְקַשֵּׁר קֶשֶׁר בְּכֹל, קֶשֶׁר הָאֲמוּנָה. וְזֶהוּ הָאָדָם שֶׁמְכַבֵּד שֵׁם רְבוּנוּ לַיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְעַל זֶה כְּתוּב (שמואל א-ב) כִּי מְכַבְּדִי אֲכַבְּדִי - לְעוֹלָם הַזֶּה. אֲכַבְּד - לְעוֹלָם הַבָּא.

וּבְזֵי יִקְלוּ. מַה זֶה וּבְזֵי יִקְלוּ? זֶהוּ מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לַיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְלִקְשֹׁר קֶשֶׁר הָאֲמוּנָה, וְלְהַמְשִׁיף בְּרִכּוֹת לְמִקּוֹם שֶׁצָּרִיף וּלְכַבֵּד שֵׁם רְבוּנוּ. וְכֹל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְכַבֵּד אֶת שֵׁם רְבוּנוּ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וּבְזֵי יִקְלוּ, מִי שֶׁלֹּא לְכַבֵּד אֶת רְבוּנוּ וְלֹא מִתְפַּנֵּן

בְּיוֹם הַצִּיל יי' אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֲיָבָיו. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שִׁירָתָא מַעֲלִיא מַפְלָא מְאִי הִיא. כְּמָה דְתַנִּינָן בְּרִזָּא דְמַתְּנִיתִין, כְּמַלְיָן וּבַעֲוֹבְדָא הֵכִי (ס"א הו"א) נְמִי מַתְּתָא לְעִילָא, וּמַעֲלִיא לְתַתָּא. וְלִבְתֵּר לְכוּוֹנָא בְּלַבָּא, וְלִקְשָׁרָא כֹּלָא בְּחַד קְשָׁרָא.

מִנַּיִן מִמַּשָּׁה, בְּקַדְמִיתָא, מַתְּתָא לְעִילָא, (דברים לב) כִּי שָׁם יי' אָקְרָא. מְאִי אָקְרָא. כְּמָה דְכְּתִיב, (ויקרא א) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, דָּא שְׂכִינָתָא. לְבְתֵר, הִבּוּ גְדֹל לְאַלְהֵינוּ, דָּא מִלְבָּא עֲלָאָה. לְבְתֵר נַחִית בְּדַרְגוּי מַעֲלִיא לְתַתָּא, דְכְּתִיב צִדִּיק וְיֹשֵׁר. לְבְתֵר קֶשֶׁר קֶשֶׁר דְמַהִימְנוּתָא וְאָמַר, הוּא, וְדָא הוּא קֶשֶׁרָא לְכֹלָא.

בְּגוּן כֵּן, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְסַדְרָא שְׂבַחָא דְמֵאֲרִיָּה כְּהֵאִי גּוּוֹנָא, בְּקַדְמִיתָא מַתְּתָא לְעִילָא, לְסַלְקָא יִקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, לְאַתֵּר דְשִׁקְיָו דְעַמִּיקָא דְבִירָא נְגִיד וְנַפְיָק. לְבְתֵר (ג"ד) לְאַמְשַׁכָּא מַעֲלִיא לְתַתָּא, מַהֵהוּא שִׁקְיָו דְנַחֲלָא, לְכֹל דְרָגָא וְדְרָגָא, עַד דְרָגָא בְּתַרְאָה, לְאַמְשַׁכָּא בְּרַכָּאן לְכֹלָא, מִלְעִילָא לְתַתָּא. לְבְתֵר בְּעֵי לְקֶשֶׁרָא קֶשֶׁרָא בְּכֹלָא, קֶשֶׁרָא דְמַהִימְנוּתָא. וְדָא הוּא בַר נֶשׁ דְאוּקִיר לְשִׁמָּא דְמֵאֲרִיָּה, לַיַּחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמואל א ב) כִּי מְכַבְּדִי אֲכַבְּדִי, כִּי מְכַבְּדִי לְעִלְמָא דָּא, אֲכַבְּד בְּעִלְמָא דְאַתֵּי.

וּבְזֵי יִקְלוּ, מְאִי וּבְזֵי יִקְלוּ. דָּא הוּא מָאן דְלֹא יוֹדֵעַ לַיַּחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, וְלִקְשָׁרָא קֶשֶׁרָא דְמַהִימְנוּתָא, וְלְאַמְשַׁכָּא בְּרַכָּאן לְאַתֵּר דְאַצְטְרִיף, וְלְאוּקִיר שְׁמָא דְמֵאֲרִיָּה. וְכֹל מָאן דְלֹא יוֹדֵעַ לְאוּקִיר שְׁמָא דְמֵאֲרִיָּה, טוֹב לִיהַּ דְלֹא אֲבִירִי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וּבְזֵי יִקְלוּ, מָאן דְלֹא יוֹדֵעַ לְאוּקִיר לְמֵאֲרִיָּה, וְלֹא אֲתַפְּוֹן בְּאַמֵּן,

דְתַנִּינָן גְּדוּל הָעוֹנָה אֲמֵן יוֹתֵר מִן הַמְּבָרָךְ.
וְהָא אֹקִימָנָא קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּאָמַן,
מְשִׁיךְ בְּרַכָּאן מִמְּבוּעָא לְמַלְכָא, וּמִמְלָכָא
לְמַטְרוֹנִיתָא (דא כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל). וּבְאֲתוּוֹן גְּלִיפִין
דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, מְאֲלִיף לַמ"ם, וּמַמ"ם לְנוּן.
פִּינּוּן דְּמֵטוּ בְּרַכָּאן לְנוּן, מִתְּמַן נִגְדִין (דף רפ"ה
ע"ב) וְנִפְקִין בְּרַכָּאן לְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי, וּמִתְּפַשְׁטֵי
בְּכֻלָּא. וְקֵלָא נִפְיָא אֲתַשְׁקִי מִשְׁקִיּוֹתָא
דְּבִרְכּוֹן, דְּאִפִּיק פְּלַנְיָא עֲבָדָא דְּמַלְכָא קְדִישָׁא.
וְכֵר יִשְׂרָאֵל לְתַתְּא, מְשַׁמְרִין לְאַתְבָּא אֲמֵן,
לְכוּוֹנָא לְפִייהוּ כְּמָה דְּאֶצְטְרִיךְ, כְּמָה
פְּתַחִין דְּבִרְכָאן פְּתִיחֻן לִיהּ לְעֵילָא, כְּמָה
טְבָאן מִשְׁתַּפְּחִין בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין, כְּמָה חֲדוּ
בְּכֻלָּא. מְאִי אָגַר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל דְּגֵרְמִין הָאֵי.
אָגַר לְהוּ בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאֲתֵי.
בְּעֵלְמָא דִּין בְּשַׁעֲתָא דְּעֶאקִין לְהוּ (לְיִשְׂרָאֵל),
וּמִצְלָן צְלוֹתָא קָמִי מְאִרִיָּהוּן, קֵלָא מְכֻרָא
בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין, (יִשְׁעִיה כ"ו) פְּתַחוּ שְׁעָרִים וַיְבוֹא
גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים אֵל תִּקְרִי אֲמוֹנִים,
אֵלָא אֲמִנִים. פְּתַחוּ שְׁעָרִים, כְּמָה דִּישְׂרָאֵל
פְּתַחִין לְהוּ תַרְעִין דְּבִרְכָאן, כְּדֵן הִשְׁתָּא פְּתַחוּ
שְׁעָרִים, וְתַתְּקַבַּל צְלוֹתְהוֹן מְאִינוּן דְּעֶאקִין
לְהוּ.

בְּאֲמֵן, שְׁשִׁינּוּ, גְּדוּל הָעוֹנָה אֲמֵן
יוֹתֵר מִן הַמְּבָרָךְ. וְהָרִי בְּאֲרָנוּ
לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁאֲמֵן מוֹשֵׁף
בְּרַכּוֹת מִמְּבוּעַ הַמֶּלֶךְ, וּמִהַמֶּלֶךְ
לְמַלְכָה (וּ כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל). וּבְאֲוִתִּיתוּ
חֲקוּקוֹת שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר, מְאֲלִיף
לַמ"ם, וּמַמ"ם לְנוּן. פִּינּוּן
שְׁמַגִיעוֹת הַבְּרַכּוֹת לְנוּן, מִשֵּׁם
שׁוֹפְעוֹת וַיּוֹצֵאוֹת בְּרַכּוֹת
לְעֵלְיוֹנִים וְלַתַּחְתּוֹנִים וּמִתְּפַשְׁטוֹת
בְּכֻלָּ. וְקוֹל יוֹצֵא: הִשְׁקוּ מִהַשְׁקָאָת
הַבְּרַכּוֹת שֶׁהוֹצִיא פְּלוּנֵי עֶבֶד
הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ.

וּבְשִׁישְׂרָאֵל לְמַטָּה מְשַׁמְרִים
לְהַשִּׁיב אֲמֵן, לְכוּן לְבָס כְּמוֹ
שְׁצִרִיךְ, כְּמָה פְּתַחֵי בְּרַכּוֹת
פְּתוּחִים לוֹ לְמַעְלָה, כְּמָה טוֹבוֹת
נִמְצְאוֹת בְּכֻל הָעוֹלָמוֹת, כְּמָה
שְׁמַחָה בְּכֻל. מָה הַשְׂכָּר לְיִשְׂרָאֵל
שְׁגֵרְמוּ אֵת זֶה? שְׂכָר לְהֵם בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הַזֶּה
בְּשַׁעֲה שְׁמַצִּיקִים לְהֵם (לְיִשְׂרָאֵל)
וּמִתְּפַלְלִים תְּפִלָּה לְפָנֵי רַבּוֹנָם,
קוֹל מְכֻרִין בְּכֻל הָעוֹלָמוֹת: (יִשְׁעִיה
כ"ו) פְּתַחוּ שְׁעָרִים וַיְבוֹא גוֹי צְדִיק
שׁוֹמֵר אֲמִנִים. אֵל תִּקְרִי אֲמוֹנִים
אֵלָא אֲמִנִים. פְּתַחוּ שְׁעָרִים, כְּמוֹ
שְׁלִישְׂרָאֵל פּוֹתְחִים שְׁעָרֵי
הַבְּרַכּוֹת, כְּדֵן כַּעַת פְּתַחוּ שְׁעָרִים,
וְתַתְּקַבַּל תְּפִלָּתְם מְאוֹתָם
שְׁמַצִּיקִים לְהֵם.

זֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּעוֹלָם הַבָּא מָה
שְׂכָרָם? שְׁשִׁישְׂרָאֵל אֲדָם מְהוֹעוֹלָם
הַזֶּה, שְׁהִיָּה שׁוֹמֵר לְהַשִּׁיב אֲמֵן,
מָה זֶה שׁוֹמֵר? כְּלוֹמֵר, שׁוֹמֵר
אוֹתָהּ בְּרַכָּה שְׁאֵמַר אוֹתוֹ הַמְּבָרָךְ,
וּמִחֻפָּה לוֹ לְהַשִּׁיב אֲמֵן כְּמוֹ
שְׁצִרִיךְ. נִשְׁמַתוּ עוֹלָה, וּמְכֻרִיזִים
לְפָנֵיהֶ: פְּתַחוּ שְׁעָרִים לְפָנֵינוּ, כְּמוֹ
שֶׁהוּא הִזִּיה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים כָּל יוֹם
כְּשֶׁהִיָּה שׁוֹמֵר אֲמוֹנִים.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
מָה זֶה אֲמֵן? אָמַר רַבִּי אַבְּא, הָרִי
פְּרֻשָׁה הַכֵּל. אֲמֵן נִקְרָא מְבוּעַ שֶׁל

הָאֵי בְּעֵלְמָא דִּין, בְּעֵלְמָא דְּאֲתֵי מְאִי
אֲגֵרִיָּהוּ. דְּכֵד יִפּוּק בַר נֶשׁ מִהָאֵי
עֵלְמָא, דְּהוּהוּ שׁוֹמֵר לְאַתְבָּא אֲמֵן. מְאִי
שׁוֹמֵר. כְּלוֹמֵר, נְטִיר הֵיזֵא בְּרַכָּה דְּאָמַר
הֵהוּא דְּמְבָרָךְ, וּמִחֻפָּה לִיהּ לְאַתְבָּא אֲמֵן,
כְּמָה דְּאֶצְטְרִיךְ. נִשְׁמַתִּיה סִלְקָא וּמְכֻרִי
קָמִיה, פְּתַחוּ שְׁעָרִים קָמִיה, כְּמָה דְּאִיהוּ הוּהוּ
פְּתַח תַרְעִין כָּל יוֹמָא, כֵּד הוּהוּ שׁוֹמֵר אֲמוֹנִים.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְאִי אֲמֵן.
אָמַר רַבִּי אַבְּא, הָא אֹקִימוּהָ כְּלָא, אֲמֵן

התאנא, חייבי דגיהנם, כלהו סלקי במדורין ידיעון, וכמה פתחין אית ליה לגיהנם, וכלהו פתחין לקבל פתחין דגן עדן. ובשעתא דאפקי לאינון חייביא דקבילו עונשייהו, אינון פתחי פתחין, ושוין (כ"א) לון לבר. וכלהו פתחין בשמהן אקרוין, לקבליהון דפתחין דגן עדן, וכל פתחא ופתחא, אקרי שמא, לקבלי ההוא פתחא דגיהנם, ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין, אינון פתחין דגן עדן.

דמדנו, כל רשעי הגיהנם נכנסים למדורים ידועים, וכמה פתחים יש לגיהנם, וכל הפתחים כנגד פתחי הגן עדן. ובשעה שמוציאים אותם רשעים שקבלו עונשם, הם פותחים פתחים, ושמים (ושואבים) אותם לחוץ. וכל הפתחים נקראו בשמם כנגד פתחי הגן עדן, וכל פתח ופתח נקרא שם כנגד אותו פתח הגיהנם, והפתחים נודעים כנגד הפתחים, אותם פתחי הגן עדן.

בגיהנם אית מדורא בתרא תפאה דכלהו, והוא מדורא הוי מדורא על מדורא, ואקרי (איוב ז) ארץ עיפטה. מהו עיפטה. כמה דאת אמר (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמין מרובע יהי עיף, אוף הכא עיפטה, כלומר כפולה. והוא אקרי שאול תחתית, שאול הוא מדורא חד. תחתית, הוא מדורא תפאה. ובגין כף אקרי ארץ עיפטה תחתית, ואקרי אבדון. ועל דא כתיב, (משלי טו) שאול ואבדון. וכלהו מדורין לא אכפלו, וכלהו לא עייפין בר מהאי.

בגיהנם יש מדור אחרון תחתון של כלם, ואותו מדור הוא מדור על מדור, ונקרא (איוב ז) ארץ עיפטה. מה זה עיפטה? כמו שנאמר (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמים - מרובע יהיה עיף. גם כאן עיפטה, כלומר כפולה. ואותו נקרא שאול תחתית, שאול הוא מדור אחר, תחתית הוא מדור תחתון. ולכן נקראת ארץ עיפטה תחתית, ונקראת אבדון, ועל זה כתוב (משלי טו) שאול ואבדון. וכל המדורים לא נכפלו, וכלם לא מתעפים חוץ מזה.

והתאנא, מאן דנחית לאבדון (דף רפ"ז ע"א) דאקרי תחתית, לא סליק לעלמין. והוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מפלהו עלמין. ותאנא, לההוא אתר נחתין להנהו גברי דמביז לאתבא אמן, ועל אמן סגיאיין דאתאבידו מגיה, דלא חשיב להו, דיינין ליה בגיהנם, ונחתין ליה בההוא מדורא תפאה, דלית בה פתחא, ואתאביד ולא סליק מגיה לעלמין. ועל דא כתיב, (איוב ז) כלה ענן וילף כן יורד שאול לא יעלה. ולא, והא כתיב (יננה) מבטן שאול שועתי שמעת וגו'. וכתוב (שמואל א ב) מוריד שאול ועל. אלא הכא שאול,

דמדנו, מי שיורד לאבדון, שנקרא תחתית, לא עולה לעולמים. והוא נקרא איש שמשמד ונאבד מכל העולמות. ולמדנו, לאותו מקום מורידים אותם אנשים שמביזם להשיב אמן, ועל אמן הרבה שנאבדו ממנו, שלא החשיב אותם, דנים אותו בגיהנם, ומורידים אותו לאותו מדור תחתון שאין בו פתח, ונאבד ולא עולה ממנו לעולמים. ועל זה כתוב (איוב ז) כלה ענן וילף כן יורד שאול לא יעלה. ולא! והרי כתוב (יננה ב) מבטן שאול שועתי שמעת וגו'. וכתוב (שמואל א ב) מוריד שאול

ויעל. אלא כאן שאול, שם תחתית. ובארנו, זה כשחזר בו, וזה כשלא חזר בו.

אמר רבי יוסי, מהו שכתוב (ירמיה ב) כי שפתים רעות עשה עמי אתי עזבו מקור מים חיים לחצב להם בארות וגו'. אתי עזבו מקור מים חיים - זהו מי שלא רוצה לקדש שם הקדוש ברוך הוא באמן. מה ענשו? כתוב לחצב להם בארות פורת נשברים. שיורדים לגיהנם דרגה אחר דרגה, עד שיורדים לאבדון שנקרא תחתית. ואם הוא קדש שם הקדוש ברוך הוא לכנן באמן פראוי, עולה דרגה אחר דרגה להתעבדן מאותו עולם הבא, ששופע תמיד לא פוסק. זהו שכתוב (תהלים לא) אמונים נצר ה' ומשלם על יתר עשה גאוה.

למדנו, שירה מושכת ברכות מלמעלה למטה, עד שימצאו ברכות בכל העולמות. (אמר רבי יוסי, עתידים הם ישראל לומר שירה שלמה, שירה שכוללת כל שאר השירים, והו שכתוב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו) אמר רבי אלעזר, עתידים ישראל לומר שירה מלמטה למעלה ומלמעלה למטה ולקשר את קשר האמונה, שכתוב (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן כלם כמו זה. את השירה הזאת, מלמטה למעלה. עלי באר ענו לה. עלי באר, פלומר עלי מקומך להתאחד בבעלך, זהו מלמטה למעלה.

ואחר כך מלמעלה למטה, (שהרי עד עכשו בגלות נמצאת עמנו) באר חפרוה שרים, שילדו אותה אבא ואמא (למעלה). ברוה נדיבי העם -

התם תחתית. ואוקימנא הא דאהדר ביה, הא דלא אהדר ביה.

אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, (ירמיה ב) כי שפתים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו'. אותי עזבו מקור מים חיים, דא הוא דלא בעי לקדשא שמא דקודשא בריך הוא, באמן. מאי עונשיה. כתיב לחצוב להם בארות נשברים, דנחתין לגיהנם דרגא בתר דרגא, עד דנחתין לאבדון דאקרי תחתית. ואי איהו קדיש שמא דקודשא בריך הוא, לכוונה באמן בדקא יאות, סליק דרגא בתר דרגא, לאתעדנא מההוא עלמא דאתי, דנגיד תדיר לא פסיק, הדא הוא דכתיב, (תהלים לא) אמונים נוצר יי' ומשלם על יתר עושה גאוה.

האנא, שירה משיך ברכאן מעילא לתתא, עד דישתכחון ברכאן בכלהו עלמין.

(אמר רבי יוסי זמנין אינון ישראל למימר שירתא, שלימתא שירה דכוליל כל שאר שירין תרא הוא דכתיב, (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו). אמר רבי אלעזר, זמנין אינון ישראל למימר שירתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולקשרא קשרא דמהימנותא. דכתיב, (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן פלהו כהאי גוונא. את השירה הזאת, מתתא לעילא. עלי באר ענו לה, עלי באר, פלומר סק לאתריך, לאתאחדא בבעליך, דא הוא מתתא לעילא.

ולבתר מעילא לתתא, (דהא עד השתא בגלותא אשתכחת עמנא) באר חפרוה שרים, דאולידו לה אבא ואימא, (לעילא) פרוה נדיבי העם, אלין אבהן, דאקרוין (תהלים מז) נדיבי עמים. פרוה, אלו האבות שנקראו (תהלים מז) נדיבי עמים. פרוה, מקום להזדווג בה המלך בברכות. ובמה הוא

אתר לאזדווגא בה מלפא, בברפן. ובמה הוא זווגא. במחוקק, דא יסוד. במשענותם, דא נצח והוד, מעילא לתתא. וממדבר מתנה, וממתנה נחליאל, ומנחליאל במות. הא קשורא שלימא, קשורא דמהימנותא, קשורא קיימא דכלא ביה.

אמר רבי יוסי, זמינן ישראל למימר שירתא שלימתא. שירתא דכליל כל שאר שירין. הדא הוא דכתיב, ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו. בההוא זמנא כתיב, (זכריה יד) והיה יי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. וכתיב (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יי' לעשות עם אלה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

הזווג? במחקק - זה יסוד. במשענותם - זה נצח והוד, מלמעלה למטה. וממדבר מתנה, וממתנה נחליאל, ומנחליאל במות. זהו קשר שלם, קשר האמונה, קשר קיים שבו הכל.

אמר רבי יוסי, עתידים ישראל לומר שירה שלמה, שירה שכוללת כל שאר השירים. זהו שכתוב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו. באותו זמן כתוב, (זכריה יד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. וכתוב (תהלים קכז) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

פרשת האזינו

פרשת האזינו

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, (דברים לב) רבי יהודה פתח, (שיר השירים ה) פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו', בקשתייהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. מה כתיב לעילא. אני ישנה ולבי ער וגו'. אני ישנה, אמרה כנסת ישראל. אני ישנה - ממצוות התורה, בזמן שהלכתי במדבר. ולבי ער - לעלות לארץ, לעשות אותם (חבוב), שהרי כל מצוות התורה נמצאות בארץ. קול דודי דופק - זה משה, שהוכיח להם לישראל בכמה ופוחים, בכמה מריבות, שכתוב (דברים א) אלה הדברים וגו', ממרים הייתם וגו', (דברים ט) ממרים הייתם וגו'. זהו וכתוב הקצפתם וגו'. זהו שכתוב דופק.

ועם כל זה שמשה הוכיח להם לישראל, באהבה היו כל דבריו, וקיימא דכלא ביה.

אמר רבי יוסי, זמינן ישראל למימר שירתא שלימתא. שירתא דכליל כל שאר שירין. הדא הוא דכתיב, ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו. בההוא זמנא כתיב, (זכריה יד) והיה יי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. וכתיב (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יי' לעשות עם אלה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, (דברים לב) רבי יהודה פתח, (שיר השירים ה) פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו', בקשתייהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. מה כתיב לעילא. אני ישנה ולבי ער וגו'. אני ישנה, אמרה כנסת ישראל. אני ישנה - ממצוות התורה, בזמן שהלכתי במדבר. ולבי ער - לעלות לארץ, לעשות אותם (חבוב), שהרי כל מצוות התורה נמצאות בארץ. קול דודי דופק - זה משה, שהוכיח להם לישראל בכמה ופוחים, בכמה מריבות, שכתוב (דברים א) אלה הדברים וגו', ממרים הייתם וגו', (דברים ט) ממרים הייתם וגו'. זהו וכתוב הקצפתם וגו'. זהו שכתוב דופק.

ועם כל זה שמשה הוכיח להם לישראל, באהבה היו כל דבריו,

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי (דברים לב). רבי יהודה פתח, (שיר השירים ה) פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו', בקשתייהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. מה פתוב למעלה? אני ישנה ולבי ער וגו'. אני ישנה. אמרה כנסת ישראל, אני ישנה - ממצוות התורה, בזמן שהלכתי במדבר. ולבי ער - לעלות לארץ, לעשות אותם (חבוב), שהרי כל מצוות התורה נמצאות בארץ. קול דודי דופק - זה משה, שהוכיח להם לישראל בכמה ופוחים, בכמה מריבות, שכתוב (דברים א) אלה הדברים וגו', ממרים הייתם וגו', (דברים ט) ממרים הייתם וגו'. זהו וכתוב הקצפתם וגו'. זהו שכתוב דופק.

ועם כל זה שמשה הוכיח להם לישראל, באהבה היו כל דבריו,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסידו)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300